

# Studijní text

Tento studijní text je elektronickou kopií výňatku z textu a je určen pouze pro studenty Filozofické fakulty Masarykovy univerzity. Je určen výlučně k použití ve vyučování pro ilustrační účel nebo pro vědecké účely, jak je stanoveno v autorském zákoně (Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Studenti mohou text použít jen pro studijní účely. Je zakázáno text či jeho část jakkoliv dále šířit, kopírovat nebo používat na jiné účely, než je uvedeno výše.

Edmond Rostand:  
Cyrano z Bergeraku;  
přel. Fr. Hrubý,  
cca 1970,  
nedokoučeno

ŠESTÝ VÝSTUP

CYRANO, ROXANA, DUEŇA *se pak jen mihne.*

CYRANO:

Nadešla chvíle chvíl, a požehnána buď,  
přece jste vzpomněla na osamělou duši,  
ach, co jí řeknete – zdali to aspoň tuší?

ROXANA (*kteřá sundala masku*):

Mé srdce nejprve vám díky vysloví,  
Srazil jste hřebínek směšnému hejskovi.  
Za něho velmož, jenž se do mne zamiloval...

CYRANO:

De Guiche?

ROXANA (*sklopí oči*):

...chce provdat mne!

CYRANO:

Aby své pády schoval.

(*Zdraví ji.*)

Ne za nos, který ten nadutec urazil,  
za vaše půvaby – bohudík – jsem se bil.

ROXANA:

A potom... Ale než se vyznám, zas bych ráda  
viděla ve vás bratra skoro... kamaráda,  
který mě, děvčátko, přenášel přes potok...

CYRANO:

Na našem zámku jste bývala rok co rok!

ROXANA:

Chocholy bodláků jste srážel mečem z proutku...

CYRANO:

Ze sítin pletla jste postýlku pro svou loutku!

ROXANA:

To byla doba her...

CYRANO:

A malin nezralých...

ROXANA:

Čas tužeb naivních! Splnil jste každou z nich.

CYRANO:

Roxana?... Madlenka... v sukničkách do půl lýtek!

ROXANA:

Byla jsem hezká?

CYRANO:

Což...! Hezounká jako kvítek.

ROXANA:

Hrál jste si divoce, někdy až tekla krev,  
hrála jsem maminku a předstírala hněv,  
přísně vás kárala: „Musím ti vyhubovat!  
(*Vezme jeho ruku a podívá se na ni.*)  
Co sis to udělal?... Takhle se nesmíš chovat!“  
(*Zarazí se, ustrne.*)

Ach, to je krutý žert!

(*Cyrano chce vytrhnout ruku z její.*)

Ať je to naposled!

Už nejste dítě, je vám jednadvacet let!

Co to máš?

CYRANO:

Hrál jsem si v noci u Nelské brány.

ROXANA (*si sedne ke stolu a namáčí šátek ve sklenici vody*):

Ukažte!

CYRANO (*si také sedá*):

Tak mile mateřská!

ROXANA:

Než vám z rány

otru krev, povězte, kolik jich proti vám  
poslali?

CYRANO:

Sotva sto.

ROXANA:  
Sto? Bože! A vy sám!  
Tak povídejte!  
CYRANO:  
Ne! Teď, krásko bledolící,  
chci slyšet, co jste si mi netroufala říci.  
ROXANA (*nepouští jeho ruku*):  
Pro krásné vzpomínky, jimž vděčím za mnoho,  
se tedy vyznávám: Miluji někoho.  
CYRANO:  
Ach...!  
ROXANA:  
On nic netuší.  
CYRANO:  
Ach!...  
ROXANA:  
Neví o tom zatím.  
CYRANO:  
Ach!...  
ROXANA:  
Musí se to však dovědět, než ho ztratím.  
Ubohý chlapec... on mě také miluje.  
Je plachý, říci se to neodvažuje.  
Ruku mi nechte!  
CYRANO:  
Ach...!  
ROXANA:  
Nemáte horkost, milý?  
– Ale já cítím, že láskou div nezešílí!  
CYRANO:  
Ach...!  
ROXANA (*mu zavazuje šátkem ruku*):  
Mohu mluvit dál...?

CYRANO:  
Ach...!  
ROXANA:  
Pozor na ruku!  
– Kde slouží... hádejte!  
CYRANO:  
Ach...  
ROXANA:  
U vás... u pluku.  
CYRANO:  
Ach...!  
ROXANA:  
Je to kadet...  
CYRANO:  
Ach...!  
ROXANA:  
A u vás... u setniny.  
CYRANO:  
Ach...!  
ROXANA:  
Chytře vypadá, je hrdý, chrabřý, jiný  
než všichni ostatní, krasavec...  
CYRANO (*vstane, bledý jako stěna*):  
Krasavec!  
ROXANA:  
Co je vám?  
CYRANO:  
Ale nic...  
(*Ukazuje ruku, s úsměvem.*)  
Bebíčko... směšná věc.  
ROXANA:  
Strašně ho miluji... A jenom z divadla ho  
znám a ne odjinud... Miluji... Jaké blaho!